

Адила и Хасана, че не имъ дозволили да съсиятъ Копривщица и Брацигово! Правителството чрезъ осторожността си възбрани та не станаха грабежи и обири въ самия Пловдивъ.

Но ужаснитъ опустошения не останаха ограничени само въ Пловдивскій санджакъ. Като избухна Панагюрското възстание появиха се възстанници и въ источнитъ балкани, именно силни чети въ горитъ, около Сливенъ, при Габрово, Севлиево и Троянъ. Въ Шипченския балканъ излъзоха възстанниците съ знамена, гърмѣха върху пощата и прѣкъснаха телеграфътъ. Тогасъ се повикаха на оружие башибозуцитъ, Турцитъ, Черкезитъ и отъ двѣтъ страни на горитъ както и войскитъ изъ дунавскитъ крѣпости и ги пратиха на Балкана. Плевенскій каймакаминъ Неджибъ ага съ Черкезитъ «умиротвори» Севлиевската кааза като распрѣсна слабитъ чети възстанници, които бѣха повечето обржжени само съ коси, брадви и мотики, и изгори множество села, между които само голѣмото горско Ново Село (съ 1200 къщи) се опита да се защищава. Фазлж паша пристигна отъ Шуменъ, на 19 т. м. (н. к.) бомбардира съ топове Дръновския мѣнастиръ въ Габровскій балканъ, гдѣто се защищаваха 400 възстанници; нъ на другата дъждовна нощъ, Българитъ като изгубиха 110 души мъртви, избѣгнаха. Башибозуцитъ по обикновенний начинъ »покориха» съвършено безоржжнитъ Габровски колиби. Въ самото Габрово, единъ отъ найнапрѣднатитъ и найсвободнитъ градове съ найстаро българско училище, единствено въ което имаше Български мюдирынъ (Иорданчо ефенди), и тамъ Фазлж паша бѣснѣяше като истинскій тиранинъ. Той затвори нѣ-